

ยาเทวดารักษาโรคคำไส้เน่า

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R5004

กรรมฐานนี้ละเอียดอ่อนมาก ถ้าคนมีโรคหะ อาจช่วยให้ทุเลาเบาบางหรืออาจหายได้ อาตมาขอเจริญพรด้วยใจจริง

เมื่อสมัยก่อนอาตมาป่วยเรื่อย ๓ วันดี ๔ วันไข้ ต้องเข้าโรงพยาบาลไม่พัก ไม่มีความสุขเลยโยมเอ๋ย ตั้งแต่บวชใหม่ ๆ พรรษาแรก เป็นลมหน้ามืดยิ่งกว่าคนแก่อีก

เดี๋ยวนี้อายุมากแล้ว สบายมาก โรคกายก็ไม่มี โรคใจก็ไม่มีด้วย โรคกายที่มีอยู่เดิมก็หายไปเหมือนปลิดทิ้ง ออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่หลังคอกหักมา ๑๕ ปีแล้ว ไม่เคยเข้าไปอีกเลย ปวดหัวตัวร้อนเป็นนิตหนอยเดี๋ยวก็หาย ตั้งสติสัมปชัญญะไว้มันก็หายไปเอง อาตมาหายได้ด้วยกรรมฐาน

อาตมาเป็นโรคคำไส้ ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอบอกว่าพุงนี้ผ่าตัด เขาบอกว่าไส้เน่าไปหลายฟุตแล้ว องค์กรนี้อยู่ได้อย่างไร ต้องตายแน่ ๆ หมอเขาปรึกษากันที่หน้าห้อง แต่อาตมาได้ยิน

เอ๊ะ! เราจะตายเสียแล้วหรือ ไหน ๆ จะตายไปตายที่วัดดีกว่า อย่าอยู่ที่โรงพยาบาลเลย

แหม! โยมเอ๋ย ฉันท้าเข้าไปหยดเดี๋ยวก็ไม่ได้ ตกถึงทั้งดินเลย ปวดจริง ๆ นะ ปวดท้องอย่างสุดซึ้ง

ตอนนั้นอาตมานั่งกรรมฐานยังไม่เข้าขั้น พอเป็นพอไป พอมีกิจกรรมกรรมฐานบ้างยังไม่หนักแน่นเหมือนสมัยนี้

เอ! เราจะมาตาย ญาติโยมจะไม่เห็นหน้าเราแล้ว ได้ยินหมอบอกว่าประมาณ ๙.๐๐ น. จะต้องผ่าตัด เราจะต้องหนีออกจากโรงพยาบาลไปตายที่วัด

ตอนเช้า ๖.๐๐ น. อาตมาตั้งดำรงสติให้ดี

พอหมด พยาบาลเผลอ เราก็ตื่นไปเดินมา เขาก็คงจะลืมไปแล้ว เลยขึ้นรถสามล้อตุ๊ก ๆ ไปลงเรือกลับวัด มาอนปวดอยู่ที่วัดต่อไป

ปวดแสนจะปวด นี่โรคคำไส้โรคกระเพาะอีก เพราะเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาก ความวิวยังไม่ทันหาย ความความเข้ามาแทรก ทรมานอย่างที่สุด

ตอนนั้นเพิ่งมาอยู่ที่วัดอัมพวันใหม่ ๆ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลมาเยี่ยม ท่านบอกว่า ไหน ๆ จะตายแล้ว ผมจะทำยาถวาย เป็นยาเทวดา

ท่านผู้พิพากษาเป็นมหาเปรียญเก้าได้เจริญกรรมฐานมาบ้าง เป็นลูกศิษย์เจ้าประคุณ สมเด็จพระวันรัต (เฮง เขมจารี) วัดมหาธาตุ อาตมาเคยแนะนำปฏิบัติแก่ท่านพอสมควร ชื่อ มหาเทียบ นองบุญภาค เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรี เดี่ยวนี้ตายไปแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐

ยาเทวดา ใครอยากจำก็จำเอาไป ท่านไปซื้อหม้อดิน เอาเกลือมา ๓ กำ ให้อาตมาจับเกลือกลั่นใจหีบ ๓ จับไม่ได้หายใจ แล้วเทใส่หม้อ ท่านสอนให้ท่องว่า พุทฺธัง ปัจจักขามิ ๑ กำ ธัมมัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ สังฆัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ แล้วก็ใส่หม้อ แล้วท่านก็บอก ว่าผสมกับไข่ขาวไข่ไก่ ๕ ฟอง ไข่แดงไม่เอา ท่านสตุกเกลือเรียบร้อยจนละเอียดไปหมดแล้ว ปลงลงมาก็เอาไข่ขาวใส่แล้วก็คนให้เข้ากันท่องคาถา พุทฺธัง ปัจจักขามิ ธัมมัง ปัจจักขามิ สังฆัง ปัจจักขามิ เท่านั้นเอง

เสร็จเรียบร้อยก็นำมาให้อาตมาฉัน ๑ ช้อนคาว เป็นเกลือปนสตุก แก้วโรคลำไส้เน่า จะตายอยู่แล้ว

พอใส่ปาก หัวหน้าศาลรีบหนีขึ้นรถจี๊ปวิ่งไปเลย

ไอ้โฮ! โยมเอ๋ย ปวดดินอยู่ในโบสถ์ สลบไป ๓ ชั่วโมง

พอฟื้นขึ้นมาอาศัยจิตเข้มแข็งจากกรรมฐาน รู้สึกโล่งใจเริ่มฉันน้ำได้บ้าง

รุ่งเช้าท่านผู้พิพากษามาฟังข่าว บอกว่าที่ผมรีบหนีไปไม่ได้มันสการลา เพราะกลัวหม้อจะปลิวมาโดนผม

อย่าลืมนะชีวิตที่เกิดมาไม่มีอะไรปวดเท่านี้ แต่อาศัยกรรมฐานสู้ไว้ ตั้งแต่นั้นหาวันหายคืนเรื่อยมาจนบัดนี้

ต่อมาหมอมจากศิริราชมีจดหมายมา ถามว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ ตายไปหรือยัง ทำศพไปหรือยัง

อาตมาก็ตอบไปว่า หายแล้ว หายด้วยยาเทวดา หมอมมาถึงที่วัดเลย ของจดยาไป พอดีแม่ยายหมอมเป็นเสียด้วย เลยแม่ยายหมอมหายไปอีก ๑ คน ถ้าใครมีกุศลก็จำไป นี่อาตมานึกได้ก็พูดให้โยมฟัง

ใช้หนี้ไก่

หลังจากนั้นต่อมาก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล จึงรู้ว่าเวรกรรมของเรามีเวรกรรมครั้งอดีต เมื่อเป็นเด็กนี่เอง จำได้แน่ชัด กรรมฐานบอกว่า ข้าพเจ้าลำไส้เน่า เป็นเพราะเหตุใด หรือ นิमितบอก สติบอก

จำได้ไหม ตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ท่านไปฆ่าไก่ ไก่ยังไม่ตายแหวะท้องเอาไส้ออกมา
ผูก เอาไส้มันมาแล้วตัดไส้มัน แล้วเอาเข้าไปในพุงและปล่อยไก่ไป ไก่มันวิ่งหัวซุกหัวซุน ตาย
ในที่สุด นี่จำได้ไหม

อาตมาก็รำลึกเหตุการณ์ครั้งอดีตเมื่อเป็นเด็กชั้นประถมปีที่ ๔ ได้ น้ำตาไหลทันที
แหม! พิโซเอ๋ย เราคิดว่าไม่เป็นเวรเป็นกรรมแต่อย่างใด แต่กรรมกลับมาซัดตัวเราเอง
อย่างนี้ ต่อไปจะไม่ฉันทนแกงไก่ต่อไปแล้ว

**ตอนเป็นพระเลิกฉันทนไก่ เลิกฉันทนเป็ด ฉันทนห่าน ไม่เอาแล้ว เราฆ่าสัตว์ไหนจะไม่
ฉันทนสัตว์นั้น**

นึกถึงเหตุการณ์ว่า เอาไส้มันมาแล้วก็รีดตัดไส้มันทิ้ง สนุกดี แหม! เสียใจจนบัดนี้นะ
เราก็นึกว่า เออ! แม่เมตตาให้ไก่ทุกวัน ๆ สำไส้เราก็ดีขึ้นจนบัดนี้

นี่แหละโรคภัยไข้เจ็บ โยมหนึ่งกรรมฐานให้ดีเถอะ จะรู้ได้ว่ามันเป็นกรรมอะไร มันจะมา
จากไหน สวหาเหตุ มันจะบอกเหตุการณ์ ทั้ง ๆ ที่มันลืมนไปแล้ว เมื่อตอนเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่
ชั้นประถมปีที่ ๔

นี่เวรกรรมตามสนองแน่ ๆ ถ้าเราไปสร้างกรรมดีมากเท่าไร มักตามมาให้เราใช้มัน
เหมือนพ่อค้า แม่ค้า ร้านค้า ยิงขายดิบขายดี เจ้าหนี้ยี้ก็มาทวง ถ้าเราขายไม่ได้เลย ไม่มี
มีสตางค์เลย ไม่มีใครมาทวง ไม่มีใครมาขอแน่ ๆ

นี่ก็สรุปใจความได้ผลออกมาว่า **สร้างกรรมดีต้องมีอุปสรรค** ท่านทั้งหลายอย่า
น้อยเนื้อต่ำใจนะ สร้างกรรมดีมากเท่าไร อุปสรรคมาขัดขวางมากเท่านั้น ต้องสู้ต่อไป
เพื่อใช้หนี้เขา

ข้อเท็จจริงเป็นประการใดขอเจริญพรว่า ถ้าเราเคร่งกรรมฐาน ตั้งสติอารมณ์ไว้ อาจจะ
ทุเลาเบาบางไปได้บ้าง ถึงจำเป็นต้องตาย ให้มันตายเองเถอะ อย่าฆ่าตัวตายเลย

จำเป็นจะต้องตาย เราตายอย่างสบาย จะไม่มีเวทนา จะได้เดินทางไปถูกต้อง เราจะ
ไม่ไปอบายภูมิ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

ฆ่าตัวตายไม่มีดีเลย พระพุทธเจ้าบอกบาปอย่างร้ายแรง ท่านทั้งหลายสอนลูก
สอนหลาน อย่าฆ่าตัวตายนะลูกนะหลานนะ ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่แล้ว ทุกคนต้องตาย
ทั้งนั้น ไม่ต้องไปฆ่ามันหรอก

เพราะฉะนั้นการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จึงเป็นผลงานของชีวิตนั่นเอง ตัวกำหนด
เป็นบทบาท สติปัญญาที่นี้กำหนดไว้

ขอเจริญพร เติบจนกรมให้ไ้ระเบียบบ ไม่ต้งไปเอาความคิดอื่นมาไ้ช้ชณะนี้ ต้งตดั ปลิโพทก้งวลเสีย ตดัทกัจกรรมเสีย พอทำไ้แล้ว กลับไปบ้านกักำหนด

เสียกักำหนด เห็นกักำหนด คุดอะไรกักำหนด คุดกัอน คุดหนอที่ลั้นปี ต้งสติเสียให้ดี ทำไ้ให้ถุกจุด รั้บรองคุดถุกต้ง คุดที่ออกมานั้ถุกต้ง คุดที่ผ่านมารั้งอดีตนั้นผุดหมุด มััน ออกมาอย่างนี้ะ

นี่แหละเวรกรรมตามสนองอย่างไร กฎแห่งกรรมจะบอกช้ด และการเจริญกรรมฐาน มัันจะแก้ไ้ มัันจะล้างมลทินไ้ ล้างกรรมเก่าที่มีมานานแล้ว จะมีแต่โชคดี มีปัญญา คนที่ไม่ เคยอุปถัมภ์กัจะมาอุปถัมภ์ คนที่เป็นศัตรูกันจะกลับมาเป็นมิตร

เรากัแม่เมตตาดัด้วยความดีของเราจากกรรมฐาน ไม่มีอะไรดีกว่า เป็น ความดีอันดับ หนึ่งคุดบุญในตัวเอง สร้างบุญให้ตัวเอง คุดกรรมฐาน ที่นำเงินไปทำบุญวัดโน้หนวัดนี้ หน้ บุญประเภทสอง

ขอความสวัสติจมีแต่ญาติพี่น้องทั้งหลาย และจงงอกงามไ้บุญลยไ้ในพระพุทธศาสนา ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกประการ

เคราะห์อันใดที่มีอยู่ ขอให้หายไ้ด้วยพุทช้ บัจจกัขามิ ฐัมมัง บัจจกัขามิ สัฆัง บัจ จักขามิ ให้ขาดกระเด็นไป โชคร้ายจงหลุดไป ขอให้โชคดี มีปัญญา สวัสติมีช้ย ประกอบ กิจการอันใด ขอให้มั่งมีศรีสุข ในชีวิตของตน งอกงามไ้บุญลยไ้ในกิจการและหน้าที่สืบต่อไ้

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

กัम्मะโน กัตถาโน กัम्मะบัจเจกะพุทโธ พุทช้ท้งั่วจักกะวาฬัง ฐัมมังท้งั่วจักกะ วาฬัง สัฆังท้งั่วจักกะวาฬัง อโหสิกัम्मัง

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรท้งหลายของ ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ต้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใด หรือภูมิใดกัก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ และโปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ